

„Een hoornblazer” hoor ik u vragen. Een man zonder bajonet, zonder geweer, kan die zulke bewijzen van moed geven?

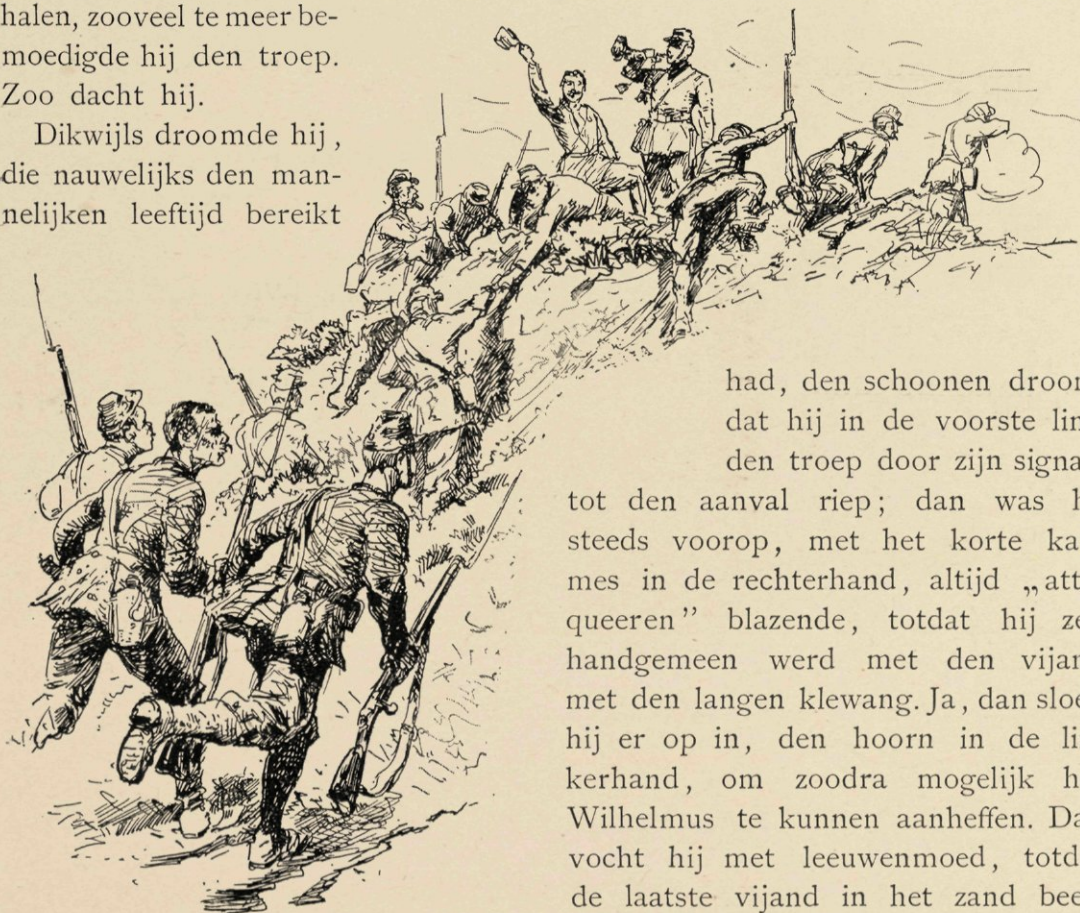
Of Zwaan bij die gelegenheid geheel ongewapend was?

Neen. Hij had een kapmesje, dat scherp was; een signaalhoorn, waaruit hij zeer zuiver signalen kon blazen, doch bovenal had hij een moedig hart; en dan is men gewapend.

De signalen „attaqueeren” en het „Wilhelmus”, dat geblazen wordt, wanneer onze soldaten den vijand uit zijne versterking verdreven hebben, waren zijne lievelingsmelodiën. Op die signalen had hij zich uitstekend geoeffend, en weinig hoornblazers bliezen ze zóó zuiver en zóó luid als Zwaan.

Bij de répétiën zag hij in zijne verbeelding den vijand, en hoe zuiverder hij blies en hoe scheller de toonen waren, die hij uit het instrument wist te halen, zooveel te meer be-moedigde hij den troep. Zoo dacht hij.

Dikwijls droomde hij, die nauwelijks den mannelijken leeftijd bereikt

Blies hij . . . het Wilhelmus.

had, den schoonen droom, dat hij in de voorste linie den troep door zijn signaal tot den aanval riep; dan was hij steeds voorop, met het korte kapmes in de rechterhand, altijd „attaqueeren” blazende, totdat hij zelf handgemeen werd met den vijand met den langen klewang. Ja, dan sloeg hij er op in, den hoorn in de linkerhand, om zoodra mogelijk het Wilhelmus te kunnen aanheffen. Dan vocht hij met leeuwenmoed, totdat de laatste vijand in het zand beet, of op de vlucht was gejaagd; en in weerwil van zijne vermoeidheid blies

hij — zonder één enkelen valschen toon — het Wilhelmus. Ook hoorde hij in zijn droom den bevelvoerenden officier luide verkondigen, dat het leeuwen-aandeel in de overwinning hem — Zwaan — toekwam; hem werd door den kapitein en de luitenants de hand gedrukt; zijn vader en zijne lieve moeder kwamen hem omhelzen en . . . hij werd wakker.

Doch het bleef bij droomen. Reeds dikwijls was hij mede uitgerukt op patrouilles, of tot dekking van transporten; het gevaarlijke terrein